

СЕВЕРНО ЕХО

НЕЗАВИСИМ ИНФОРМАЦИОНЕН ВЕСТНИК

Абонамент 20 л. за 6 месеци.
ОГЛАВЛЕНИЕ: търговска реклама по 1 лев, к.в. см.; държавни и общински по 80 ст. на дума; го-
лешки, нецензурни, благодарности по 40 л.; малки - 20 лева.
Урежда редакционен комитет.
Гл. редактор Петко Маб. Попов
издава аген. МЕЛНОМЕНА
Всичко се изпраща на
адрес: Редакция "Вестник
СЕВЕРНО ЕХО"
Плевен
Телефон № 63
ПЕЧАТ. МОТАВИЧЕВ & СИН

Победителите

Vae victis! Тежка е уча-
ст на победените народи. Зеи-
рани на човечеството от
войните насам, победителите
искат да изцерят като изсму-
чат и последните жизнени со-
кове на победените. Тази тех-
на прекалена алчност и жесток-
еговиз не трябва да ни изне-
сидва — така е било винаги от
както светува.

Великите сгласенски сили
с голема парадност устройват
срещите и конференциите си.
Би помислил човек, че римски-
те цезари празнуват своите
триумфи. А зад кулисите на
тези тържествени представле-
ния народите вече започват да
виждат какъв страшни кон-
вулсии се гирчат самите побе-
дителите!

Англия, която днес напре-
дава мировата политика, която
държи в ръцете си ключовете
на всички морета и се гордее
с това че в нейните владения
свободата не залезва, тази Ан-
глия се намира в остр кон-
фликт с всички народи които
се намират под нейния скип-
тар. Синфайнерите в Ирлан-
дия с улични борби, бомбени
атентати и формални сражения
срещу английските войски и
полиция, най-после успеха да
си извоюват като нация една
относителна свобода. Същото
и по малки размери си извою-
ва и Египет. Сега иде по ре-
дът са огромната Индия с
своите многовековна култура.
Този колос е раздрусан от ос-
новите и сигурно скоро ще
хвърли от плещите си иго на
Джон Бул.

Франция постоянно воюва с
арабите в Алжир и Мароко.
Добре, че нещастни бж парчета се
сражават и мрат там като ро-
би в джл карчените чужде-
страци легиони. Тонкин се
бужда и по примера на Ин-
дия се организира за да от-
хвърли иго на републикан-
ска Франция. Италия преди
десетина години азроби Три
политания, но този корав за-
лжк здраво се е задръпнал на
гарло и днес още не може
да го глътне. Гърция, Юго-
славия и Румъния също се
прививат от ситни стомашни
болки поради преждане. А
Япония и Америка, въоръже-
ни до зъби, се гледат като
кунето и котката.

Всеки от победителите има
в петата си дълбоко забит
един трън, всеки ст тех носи
в гърдите си по една остро-
язва, която ще ги салече в
гроба. Те са изправени пред
една нерешима дилема: от
една страна с терор и крво-
пролития ще трябва да под-
држат господството си над по-
робените народи, като съще-

ременно взаимно си оспорват
хегемонията над света, а от
друга страна ще трябва да от-
говарят за всичко пред соб-
ствените си народи, които гла-
дуват като нас и вече почнаха
да негодуват повече от нас.
За това победените с пълно
право могат да кажат на по-
бедителите: докторе, излеку-
вай се рано сам.

Ал. Геренски.

Ал. Гуров — артист.

Аз говоря

Един от въпросите
които много често се
ставят да се разгледа това е въ-
проса по градския театър.
Даваме място на тази ста-
тия само за това, за да
се узная истината. Дълг
се налага на гражданст-
вото, на поседателите на
гражданския театър, да
зададат въпроса: ако иска да има един
истински художествен те-
атър, какво трябва да
го прави?

Посподине, редакторе, вече
освободен от много зангажи-
менти, аз мога чрез "Вестника
да изкажа онова, което
плевенското общество трябва
да знае. Ще започна малко
отдалеч, за да се поясня пред-
ставата. На 22 декември 1918 г.
се конституира Плевенски Пр-
театър, който дано служи за
духовното и културно разви-
тие на гражданите. Идеята е
идея. Непосредствено след като
напусна Русенски Общин. Те-
атър (след демобилизацията)
дойдох в родния си град с
малкото желание да създам
театрово Плевен. Идеята си по-
верих г. П. Габровски, и
Борис Дилчев и покойния Ал.
Георгиев Зулянов. Те я въз-
приеха и ми предоставиха да
върша това, което им бех из-
казал. Аз останах правих по едно
писмо (съставено от мен) от
името на четирмата д. г. г. Д-р
Месичков, Анг. Маринов, Д.
Добрев, А. Милев (тогава кмет)
и Г. Марков. Излязоха се нуж-
дата от една група за работа.
Те се отзоваха и идеята се о-
добри. Представяйки проект.
Решихме да се свика 1-во граж-
данско събрание. Събрали се
стана; идеята печаташе. Се-
га вече и повече привърженици
но трябваше ичаче труд и
жертви. Чезаше кой да глътне
защото дилчев бв фийович,
Георгиев — войник, а Габровски
прекарваше позеche в Д. Дж-
ник. Виждах, че трябва аз да
лимам. Организирах 4 граж-
дански събрания сам разнах кра-
ните, докато най-сетне, на
18/XII се свърши — избра се
комитет за театър. През това
време се простудих, заболех и
шех да остава де-
цата си на улицата.

Съставения комитет дър-
жа първото си заседание, в
метката за работа. Тагава ме на-
знача за режисьор и ми дава
свараха 300 лв. от събраните
малко помощи. Г-н П. Габров-
ски, който през всичкото вре-
ме прекарваше в Д. Дж-ник,
дойде да иска обяснение от

г-н Ангел Маринов — защо
ни него, а мен са назначили
режисьор. Отговори ми се, че
това е общото желание и ре-
шение на комитета. Г. Габров-
ски даже ми завилаше че ба
отпуснали 300 лева. Започ-
нах организирането на театра.
Назначих г-жа и г-н Обрешко-
ви и Дюлгерови, г-н Русе, Ал.
Зулянов, Габровски и жена ми.
Не след дълго г. Вл. Ни-
колов си подаде кандидату-
рата за режисьор. Аз със ра-
дост му отстъпих, като бивш
негов актьор — комитетът, по
моя препоръка, побърза да го
ангажира. Николов дойде и
на 6/II с/ч тържествено се
откри с 300 лев. Кметът
даде 23 хиляди лева. Комитетът
се заваря. В това време
се публикува едно заявление
правено до комитетът написа-
но в един много наперен и
претенциозен дух, от един
дълбоко глуп и глупавник. При
съдебните пристави и банко-
вите ведомство в Хасково,
писанелия който на времето
са имал в Плевен театър за
своята лична собственост, че
в театра се настанили чужди
хора, а той заслужил, осно-
вател на градския театър е
принуден да бъде далеч и
от него. В блъгърските народ-
ни умотворения се казва: На
готово дете баба. Но този
являх — т р у ж е н и к сега
е спокоен, неговия блен е
събдител изпратен от ломската
театр. дружба по живо и забав-
но заради големите му арти-
стически и режисьорски спо-
собности, той биле пригв в
театра, за да не го постигне
участа на "Скитникът Евреин".
Ста в театра е и жена му,
и неговата сестра, и неговия
зет, и баба му и баба
жанка му. Това се казва ма-
кавеловска политика. А аз
мога да кажа: Sest la vie. Г-н
Николов ни напусна, а ние
продължаваме и без него. Но
големия комитет от 16 души
се бе изморил, разочорвал и
не му се щеше да работи.
Много си подадоа оставките.
Останалие искаха да се раз-
тури театра. Ние, актьори
те, предимно плевенци, се
противопоставихме — молихме
увещавахме, но напразно. Аз
свикам на бързо едно граж-
данско събрание през август
— положението се спаси — ста-
рия комитет се бланра и
бра се нова. Г-н Милковски,
Брашлянов и пр. За този мой
революционен акт м много от
бави те членове на първия
комитет, никак не ме обича-
ха.

Г-н Милковски доде рече
водството на театра, ала той
малко се справяше със своя
актьорски амбиции и претен-
ции, със ония но и нови
явления и изненади, които
почти всеки ден му се пред-
ставяха. У него имаше най-голе-
мото желание да закрепим
издигне театра. Но, всичко
напразно. От тогава започна-
ха да се проявяват амбиции и
аспирации на хора, които пос-

Т-ца Мотка Л. Влахлийска
Т-н Петко Петров
(от фирмата Петров, Баракон)
Сгодени с Плевен

тоянно живеят с заблудата, че
са големи таланти, от тогава
лично аз и моите колеги за-
почнахме да се съблъскваме със
индивидуализма на г-н П.
Габровски. Отначало скромни,
той стана застрашително пре-
тенциозен. Когато аз подигнах
въпроса за постановката на
пиесите, те да се поставят от
арт. съвет, т е. от мен, него
и г-н Попов, работата стигна
дори до ожесточена свада.
Той незахкне да се оплаче
в комитета против мене.

Довода му беше: Ний
сме скромни труженици, ка-
зваше той и, неможем да си
позволяваме той лукс. Аз му
представихах: Най-го-
лемата грешка и отговорност
в един театър с претенции на
такъв художествената
свирани, поставяне пиесите:
публиката трябва да знае кой
поставя известна пиеца. Пи-
есите се поставяха от мен
и г-н Попов — не имена не-
маше в афишите: г-н Габров-
ски от скромност (?) не се
сжгласяваше на това. Добре.
Не след дълго, г. Габровски
ни изненада: в тази работа
трябва един човек — трима не-
могат да управляват — като
сжгласах, правеше обст-
руки за режисирани. Аз и дру-
гите не отумявахме. Казахме
му: съжаляваме, но хубаво и по-
демонстративно от това, трима
да управляват, когато липсва
един по-висок ум и авторитет
като водач ти превинава. Не.
Плакът е скроен. Виждайки,
четверето е сжгласно и се губи
реших да му направим една
концесия: увещах артистите
да му делегираме права на
уредник, какъвто той желасше,
за един месец. Ако се про-
яви като добър уредник, ще
му се продлжи мандата. И
действително той не захкне
да се прояви като такъв: пръв
изнива помрука му Кр. Илиев
(сега в н театър) втория беше
г-н Дюлгеров. Стана нужда
по силата на даящата власт, да
му отнемем мандата, защото
той бе лопнал да го урежда
неограбено. Базирахме
го в той недоволство при у-
жасен скандал, напусна те-
атра заедно с семейство. По-
пови, който му сжчувству-
вах, със техното излизане те-
си поделах 4000 лева — оста-
нали в техни ръце, а всички
останали трябваше да гладу-
ват. Това беше най-великият
жст на чест на г. Габровски
и сие. Борбата се подде и бе
счечелена от групата, на чело
на която стоех аз и която фак-
тически представяваше граж-
данския театър. След един месец
блудните синове се върнаха,
за да превземат калето от
вatre. От тогава и до днес
между милостта му и мен са
заригистрирани много разпа-
рива. Г-н Габровски систематично
е преследвал една цел: да се
наложи за режисьор — един
свободен, който му липз-
ва. Г-н Габровски забравя,
че аз зная къде и кога е бил
човек на изкуството — 3 месеца
в плодливия театър и то-
кова в М. Гейт и томов. Оста-
налото време е прекарал в
окожното управление и сво-
боден. Той забравя, че през
1910 г. го сжскаха на конкур-
сни изпитии в нар театър А.
парлен. Г. Габровски беше и
в театра на 9 а динзия през
1911 г. Аз бях режисьор.

През летото на 1921 г.
той отново подига въпрос, да
бже признат за режисьор —
обаче срещна отпора на всички
Амбицаран, той излезе от те-
атра и предизвикал умразата

на всички, той не беше жа-
лен от никого. Но човешко
сърдце от месо, щадейки
работата и името на театра
аз можах да го на л е ж а
с ж с и з в е с т и и п р и-
добивки за него: за пиесите,
които той е поставил — да
може да си поставя името на
афиша. За това е било всичко.
Вкарах и друга една
акриса, г-жа Нина Заречна,
който боледуваше в болницата
и която искаха да сжспит.
Това са просветителите на
плевенското общество! На г.
Габровски, който сигурно оти-
ваше по стъжките на Станисла-
вски, Моисей и Райнхард, му
позволих да си постави името
и под "Наймичка" пиеца пос-
тавена от мене.

Пак през летото на 1921 г.
(след завръщането ни от оби-
колка) г. Габровски проглуши
умите на хората "продава" к-
щите си, заминава в София,
назначен в Нар. Театър и пр.
Знаех, че тая работа е един го-
лям блжф — не си млъкеш. След
както говорих с него и разбрах,
че престава да бже плевенски
гражданин, реших да покани
известния у нас театрални ар-
тист г. Георги Донев. Той се отъ-
па на моето писмо и дойде в Пле-
вен с седем души персонал: г.
Габровски, който, види се,
не си е давал сметка за това,
което говори и върши, започна
да реагира срещу Донева по
един особен начин, който из-
даваше една завис, една злоба.
Той забрави вече и София и
кжщи и Нар. Театър и подде
борбата си против него и мене.
Г-н Захарий Парпулов може да
потвърди, че известни лично-
сти сж ходили при него да кж-
караствуват и мизерствуват да
не дава храна на кредит на г.
Донев и хората му кжжего аз
ги бех кредитирал. Г-н Донев
схваща всичко и без да се бави
си замина. Г-н Габровски и
Касабов ликуваха, че сж могли
да продължат човека, който щел
да им превземе калето. И по-
неже г-н Донев си замина, та о-
станах аз да понасям техни
атаки за дего сжм посмел да
повикам един вжашен брат. Аз
паднах в немилост от мен се
искаха парични гаранции, по-
лици и пр. Г-н Габровски си ус-
лови процента на 10, а аз оста-
нах сж 8. Един процент, кой-
то ми беше повишен от вси-
чки артисти ми се отне от не-
го по начин, който може да из-
вика само възмущение и пре-
зрение. Изведохме в обиколка
от м. октомври 1921 г. Той са
чувствуваше втиснен и труп-
фират, защото имаше поддр-
жката на един сервилен пигмей.
Вжв Бела Слатина, играйки, На-
дежда, този пач на чистото
техкуство, трябваше пред плевен
сж публика салон и дигната за-
веса, да ритне с кракжт си в
будката суфлюорката, г-жа Го-
пурова, понеже го била заблур-
кала. От това г-жа Гопуро-
ва припадна и трябваше да я
заливат сж вода. Весело. Кне-
жа, режисьорът се нахвърли
върху мен сж ругатии, запла-
швания, глоби и пр. Вжмутен
от джното на душата си аз
прибрах жената и депата и си
дойдох в Плевен. Веднага де-
пезирах в комитета своето пи-
смено изложение за всичко. Те
се заварнаха. Председателя на
комитетът г. Домусичев ни сва-
ка на обяснение и разяснение.
Аз влезох сж сжважания и у-
вереността на обвинителя, но
по всичко личеше че ще сжм
обвиняем: предубеждението
се четеше по лицата на всички.
Тези, които най-много св въз-

(следва II ст.)

БОРИС М. МАРИНОВ
Плевен.

РУСИНСКАТА търговска
амара ни съобщава, че съб-
рания са били устроени в Лю-
беч и Севлиево от еснафските
дружения против задължител-
ното водение на търговските
ниги, 8 часовият ден, гербо-
ви налози др.